

สารบัญ

บทที่หนึ่ง
จงพิชิตไปตามสายลม
9

บทที่สอง
จะรับบดลมหักจรรยาด้วยมือนี้
97

บทที่สาม
ทิศทางการไหล
169

บทที่สี่
ไม่ว่าจะสับสนอยู่บนเส้นทางไหน
235

บทที่ห้า
ความเคลื่อนไหวของเวทมนตร์
353

บทที่หนึ่ง

จง
โพ
ธิ
ไม
ตาม
สาย
ลม

SAMPLE

แผ่นหลัง รูปสามเหลี่ยมคว่ำปราศจากไขมันส่วนเกิน มีเพียงกล้ามเนื้อเรียงตัวเป็นลอนสวย ทุกครั้งที่เห็นแผ่นหลังนี้ นายตะมักนึกถึงปีกเครื่องบินซึ่งไม่ได้มีแค่พละกำลังเท่านั้น แต่ยังมีแรงลอยตัวด้วย

ขณะที่อีกฝ่ายนอนคว่ำอยู่บนเตียง นายตะลองสัมผัสอีกฝ่ายเบา ๆ โดยไล่ตั้งแต่แผ่นหลังลงไปจนถึงสะโพกด้วยสองมือ ไม่นานเขาก็รู้สึกถึงความผิดปกติ

“เป็นยังไงบ้าง” ซากายะ ยูกิฮิโระเจ้าของแผ่นหลังถาม

“ด้านซ้ายมีอาการอักเสบครับ”

“นั่นหรอ นึกแล้วเซียว”

นายตะคลำบริเวณสะโพกไปจนถึงต้นขาสองข้าง

“ดูจากภาพรวมแล้วกล้ามเนื้อด้านซ้ายตึงครับ คุณพยายามป้องกันเข้าขวาเป็นพิเศษสินะ”

ซากายะถอนหายใจ แผ่นหลังจึงขยับขึ้นลง

“ใช่ ตอนทดสอบสมรรถภาพทางกายครั้งก่อนเทรนเนอร์บอกว่ากล้ามเนื้อด้านขวาของฉันอ่อนแรงลง ฉันคงพยายามไม่ออกแรงด้านขวาโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่เฉพาะแค้ในระหว่างการแข่งขัน แต่ในชีวิตประจำวันก็ด้วย อุตุสำห้คอยระวังไม่ทำแบบนั้นแล้วแท้ ๆ”

ได้ยินว่าซากายะได้รับบาดเจ็บที่เข้าขวาเมื่อราวห้าปีก่อน เขาเลี้ยงไม่เข้ารับการผ่าตัดเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้

“การทำไปโดยไม่รู้ตัวนี่ยุ่งยากเอากارนะครับ”

“นั่นสิ แต่คงช่วยอะไรไม่ได้หรอก ก็ฉันได้รับบาดเจ็บสะบักสะบอมไปทั้งตัวแล้วนี่ สภาพร่างกายแบบนี้จะไปสู้พวกหนุ่ม ๆ ไหวได้ยังไง”

ซากายะเริ่มพูดเรื่องเดิม ๆ ในเวลาแบบนี้ นายตะจะรับมือด้วยการพูดว่า

“อะไรกันครับ ถึงคุณจะพูดแบบนั้น แต่พอลงแข่งครั้งต่อไปคุณก็ตั้งเป้าว่าจะขึ้นไปยืนบนแท่นรับรางวัลให้ได้ใช่ไหมล่ะ แถมยังต้องเป็นตำแหน่งตรงกลางแท่นด้วย”

ตามปกติแล้วซากายะจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงหัวเราะว่ามันก็จริง แต่วันนี้เขากลับนอนนิ่ง

นายตะไม่ได้ถามอีกฝ่ายว่าเป็นอะไร เพราะสภาพจิตใจของนักกีฬา นั้นซับซ้อนทีเดียว

“งั้นผมเริ่มเลยละกัน ช่วยนอนตะแคงซ้ายหน่อยครับ”

ระหว่างที่ซากายะขยับตัว นายตะก็เปิดกระเป๋าข้างตัว ซึ่งใช้เก็บอุปกรณ์ทำมาหากิน ในนั้นมีเข็มอยู่หลายสิบเล่ม พุดง่าย ๆ ว่านายตะเป็นหมอฝังเข็มนั่นเอง

เมื่อคืนซากายะโทรศัพท์มาขอนัดฝังเข็ม น้ำเสียงของเขา ไม่มีพลังเหมือนทุกที นายตะจึงรู้สึกถึงความผิดปกติตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ครั้นมาหาซากายะโดยคิดว่าอาการคงแย่แยะมาก นายตะกลับตรวจพบว่าอาการไม่ได้ร้ายแรงอะไร เลยสันนิษฐานว่าสาเหตุที่อีกฝ่ายทำผลงานได้ไม่ดีน่าจะไม่ได้มีสาเหตุจากร่างกายเพียงอย่างเดียว

นายตะเช็ดผิวหนังเพื่อฆ่าเชื้อโรคก่อนจะเริ่มฝังเข็มด้วยความระมัดระวัง ในกรณีของคนทั่วไปเวลาจะฝังเข็มลงไป กล้ามเนื้อของคนไข้มักแสดงอาการต่อต้านเข็ม แต่กล้ามเนื้อของนักกีฬาชั้นแนวหน้าแทบไม่แสดงอาการแบบนี้เลย เข็มจะฝังลงไปได้อย่างง่ายดายโดยไร้อาการต่อต้าน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าไม่มีความผิดปกติ ลึกลงไปในกล้ามเนื้อจะมีจุดที่เจ้าตัวเท่านั้นที่รับรู้ได้ว่ามีอาการบาดเจ็บ เมื่อฝังเข็มลงไปถึงจุดนั้นจึงจะรู้สึกถึงความผิดปกติเล็ก ๆ

ซากายะส่งเสียงครางแผ่วเป็นช่วง ๆ ปลายเข็มคงไปกระตุ้นเส้นประสาทเข้า นายตะฝังเข็มให้ซากายะเกือบสามปีแล้ว จึงรู้ว่าจุดไหนที่เป็นปัญหาของอีกฝ่าย

นายตะฝังเข็มอย่างพิถีพิถันซึ่งใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง เข็มเล่มสุดท้ายถูกฝังลงบนโคนนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย

“ขอบคุณนะ แล้วก็ขอโทษที่เรียกมากะทันหัน” ซากายะ
กล่าวขอบคุณขณะสวมเสื้อผ้า

“ไม่เป็นไรครับ เชิญเรียกผมได้เสมอ”

“ถ้าฝังเข็มแล้วร่างกายกลับมาฟิตขึ้นอีกสักนิดก็ดีนะสิ”
ซากายะเอียงคอ “เปล่าประโยชน์ละมั้ง...”

นายูตะหยุดมือที่กำลังจัดเก็บอุปกรณ์ “ฟังดูท้อแท้
ผิดกับทุกที่เลยนะครับ”

“ฉันแค่เริ่มมองโลกตามความเป็นจริงเท่านั้นเอง”

“มองโลกตามความเป็นจริง...”

ตอนนั้นเองมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ประตูถูกกั้นไว้ไม่ให้
ล็อกได้ จึงสามารถเปิดปิดได้อย่างอิสระ

“เชิญ” ซากายะพูด

คนที่เปิดประตูเข้ามาคือสึสึอิ โทชิยุกิ ใบหน้าเหลี่ยมยังคง
กร้านแดงจากการตีกอล์ฟเหมือนเดิม เขาสวมแจ็กเก็ต
ขนเปิดทับเสื้อโปโล

“เสร็จหรือยัง” สึสึอิถามนายูตะ คงได้ยินเรื่องการ
ฝังเข็มมาจากซากายะ

“เพิ่งเสร็จเมื่อสักครู่”

“อาการเป็นยังไงบ้าง”

“เอ่อ...” นายูตะหันไปมองซากายะแล้วเกิดอาการลังเล
เล็กน้อย

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก” ซากายะยิ้มผิด “ฉันเองก็อยาก
เหมือนกัน”

นายตะพັกหน้า เว้นช่วงหายใจก่อนจะเปิดปากพูด
“กลัมนี้อะมีความเหนียวล้าสะสมอยู่พอสมควร ผมว่า
มันน่าจะสะสมมานานหลายปีแล้ว ไม่ใช่แค่ช่วงระยะเวลา
สั้น ๆ”

“ความเหนียวล้าจากการทำงานหนักเป็นเวลานาน ๆ
จึ้นหรือ” ซากายะเบ้าปาก

“แต่คุณยังหนุ่ม ไม่น่าจะมีผลกับการแข่งขันหรือครับ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ดีนะสิ”

“อะไรของนาย หมอชื่อดังอุตส่าห์พูดยืนยันแล้ว ทำตัว
ให้มันสดชื่นหน่อยสิ” สีสึอนิวหน้าพลางพูดปลุกใจ “เอาละ
ไปกันเถอะ ฉันเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว”

“บอกตามตรงนะ ตอนนี้นี้ฉันไม่ค่อยอยากดูเลย” ซากายะ
ทำหน้าที่เชิง

“หนีแล้วจะได้อะไรขึ้นมา ถ้านายไม่รู้จักตัวเองก็ไม่มีทาง
เอาชนะในการแข่งขันได้หรอก”

ซากายะเกาศีรษะ ถอนหายใจเอือกใหญ่ก่อนลุกขึ้น
“เข้าใจแล้ว”

“จะทำอะไรกันหรือครับ” นายตะหันไปมองสีสึอิ

“ผลวิเคราะห์การแข่งขันครั้งก่อนออกแล้วนะ คุณมาดู
ด้วยกันไหม”

“จะดีหรือครับ”

“ถ้าว่างก็เชิญเลย”

“จึ้นก็ตกลงครับ”

ว่าแล้วนายตุตะก็สวมเสื้อแจ็คเก็ตสำหรับปีนเขา ทั้งสามคนออกจากห้องแล้วมุ่งไปที่ลิฟต์ เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างตรงโรงทางเดินก็เห็นละอองหิมะตกโปรยปราย แม้จะล่องเข้าเดือนมีนาคมแล้วแต่พื้นที่แถบนี้ยังคงอยู่ในฤดูหนาว “ไม่รู้ว่าในการแข่งขันครั้งหน้าสภาพอากาศจะเป็นยังไงบ้างนะครับ” นายตุตะลองถามดู

“นั่นสินะ” สีสื่อเอียงคอครุ่นคิดระหว่างที่เดิน “พยากรณ์อากาศบอกว่าอากาศจะแจ่มใส อุณหภูมิก็สูงขึ้นด้วย”

“ลมที่ใต้จะพัดมาหรือ” ซากายะเดาะลิ้นอย่างไม่สบอารมณ์ “ลมส่งที่แท่นกระโดดสกีนั้นพัดแรงซะด้วยสิ สงสัยจะหมดหวัง”

พวกเขาออกจากโรงแรมแล้วเดินไปที่ลานจอดรถ บริเวณริมถนนมีหิมะสะสมเป็นกองสูง แค่มพัดมาเบา ๆ ก็หนาวจนเจ็บหูנית ๆ

สีสื่อผู้เป็นเจ้าของรถตู้ให้ซากายะนั่งเบาะข้างคนขับแล้วขับรถออกไปอย่างช้า ๆ ส่วนนายตุตะขับรถอารีวีขนาดเล็กลงตามหลังไป รถของนายตุตะใช้ระบบขับเคลื่อนสี่ล้อจึงแล่นบนถนนที่มีหิมะตกได้อย่างมั่นคง

---

¹ ลมที่พัดมาปะทะตัวเราจากด้านหลัง

จุดหมายปลายทางคือที่ทำงานของสี่สี่อี...มหาวิทยาลัย
ไฮกุเรียว เขาดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์และทำวิจัยด้าน
วิศวกรรมของไหลอยู่ที่นั่น

หลังจากนายตะตะขับรถตามสี่สี่อีไปได้ราวห้านาทีก็นึก
ทางลาดขนาดใหญ่อยู่ด้านขวามือของถนน มันคือแท่นกระโดด
สกีประเภทลาร์จฮิลล์²นั่นเอง วันเสาร์และวันอาทิตย์หน้า
ซากายะจะเข้าร่วมการแข่งขันที่นั่น

ถ้ามีกระแสลมดี ๆ พัดมาเฉพาะตอนที่ซากายะกระโดด
ก็คงดี นายตะคิด

---

² ในประเทศญี่ปุ่นโดยทั่วไปแล้วจะแบ่งการแข่งขันสกีจัมป์หรือสกีกระโดดไกลออกเป็น 2 ประเภท
คือนอร์มอลฮิลล์และลาร์จฮิลล์ นักกีฬาที่ลงแข่งประเภทลาร์จฮิลล์จะต้องกระโดดในระยะทาง
ที่ไกลกว่าประเภทนอร์มอลฮิลล์

UU ประตุทางเข้ามีป้ายติดว่า ห้องวิจัยด้านวิศวกรรมของไหล
“ห้องทำงานของฉันไม่ค่อยเป็นระเบียบเท่าไรนะ อยากร
นั่งตรงไหนก็เชิญตามสบาย” สีสีอิพูดขณะวางแจ๊คเก็ตบนเบ็ด
ที่ถอดออกแล้วไว้บนโต๊ะ

ห้องของเขาอยากที่จะมองว่าเป็นระเบียบเรียบร้อยจริง ๆ
ภายในห้องมีกระดานไวต์บอร์ด โต๊ะปฏิบัติการขนาดใหญ่ และ
ตู้เก็บของ รวมทั้งอุปกรณ์มากมายวางกองทับถมกัน หากเกิด
เหตุเพลิงไหม้คงหนีเอาตัวรอดได้ยาก

สีสีอิหยิบน้ำตบูกจากที่ไหนสักแห่งมาวางบนโต๊ะปฏิบัติ
การ นายตุตะรอให้ซากายะนั่งลงด้านหน้าจอก่อนจึงค่อยหย่อนตัว
ลงนั่งข้าง ๆ

สี่สีเปิดเครื่องแล้วกดแป้นคีย์บอร์ด ไม่นานภาพจุดเริ่ม
กระโดดบนแท่นกระโดดสก็๊ปปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ภาษาเยอรมัน
เรียกจุดนี้ว่าคันทเด

“ฉันจะให้ดูคลิปวิดีโอของปีที่แล้วก่อนนะ ช่วงนั้นซากายะ
ทำผลงานได้ค่อนข้างดี”

จังหวะที่สี่สียืนนิ้วไปยังคีย์บอร์ดเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น
มันดังมาจากโทรศัพท์พื้นฐานในห้องวิจัย

สี่สีเอ่ยขอตัวก่อนผละจากโต๊ะปฏิบัติการเพื่อไปรับ
โทรศัพท์ที่โต๊ะทำงาน

“ฮัลโหล...สี่สีพูดสายอยู่ครับ ...แขกเหรอ ใครกันครับ
...เด็กสาวเนี่ยนะ หา ...เอ่อ ผมไม่มีนัดเลยนะครับ น่าจะ
เป็นการเข้าใจผิดมากกว่า ...โอเคครับ” สี่สียกมือป้องหู
โทรศัพท์ เขาแสดงสีหน้าสงสัยขณะหันมาทางพวกนายตะ
“จากห้อง รมภ. เขาบอกว่ามีเด็กสาวมาหาฉัน”

“เด็กสาวเหรอ มาได้ไง น่าสงสัยแฮะ” ซากายะแฉะ
ยิ้ม “เด็กนั่งตรงที่ตามมาทวงหนี้ที่ติดไว้หรือเปล่า”

“ใช่ชะที่ไหนกันล่ะ ...อ้อ ครับ” สี่สีอิกกลับไปคุย
โทรศัพท์ต่อ “...คุณพ่อของเธอรู้จักกับผมเหรอ เขาชื่ออะไรครับ
...อุฮาระ อ้อ โอเค ผมรู้แล้ว ...ครับ ให้เธอเข้ามาได้เลย
ช่วยบอกให้เธอมาที่ห้องนี้หน่อยได้ไหม รมภวนด้วยครับ” สี่สี
พูดจบก็วางหูโทรศัพท์

“ลูกสาวของคนรู้จักเหรอ”

สี่สี่อพยักหน้าตอบชากายะ แล้วเล่าว่าคนรู้จักที่ว่าชื่อ อูฮาระ ทำงานอยู่ที่คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยโคเม

“ถึงจะบอกว่ารู้จักกัน แต่อันที่จริงเราเคยเจอกัน เมื่อปีก่อนแค่ครั้งเดียวในงานประชุมวิทยาศาสตร์นานาชาติที่ โอกินาวา”

“อ้อ” นายตะหนักทบทวนความจำ “ผมเคยได้ยื่นรับ งานที่มีนักวิทยาศาสตร์หลากหลายสาขาจากทั่วโลกมารวมตัว กันในไซหรือเปล่า”

สี่สี่อัยกโหล

“พูดแบบนั้นแล้วฟังดูเหมือนเป็นงานประชุมยิ่งใหญ่ระดับโลก แต่ความจริงก็แค่งานประชุมที่จัดเพื่ออวดศักยภาพด้าน วิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยมของญี่ปุ่นเท่านั้นเอง เพราะงั้นนักวิจัย ที่ไม่โดดเด่นอะไรอย่างฉันถึงได้รับเชิญด้วยไงละ แต่ดอกเตอร์ อูฮาระไม่ใช่แบบนั้น เขาเป็นศัลยแพทย์ด้านประสาทและสมอง ชั้นแนวหน้าของญี่ปุ่นอย่างแท้จริง จะเรียกว่าเป็นศัลยแพทย์ ด้านสมองยอดอัจฉริยะก็ได้”

“แล้วลูกสาวของคนเก่งระดับนั้นมีฐานะอะไรหรือครับ”

สี่สี่อเกาข้างจุมุก “น่าจะเรื่องพายุทอร์นาโดมั้ง”

“พายุทอร์นาโด”

“เมื่อเจ็ดปีก่อนเกิดพายุทอร์นาโดขนาดมหึมาที่ฮอกไกโด ทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนัก ตอนนั้นฉันเองก็อยู่ในทีม สืบรวจด้วย การวิเคราะห์สภาพความเสียหายจากมุมมองทาง วิศวกรรมของโหลเป็นหน้าที่ของฉัน ถึงจะเห็นอย่างนี้แต่มันเป็น

งานหลักของฉันนะ พอเล่าเรื่องงานนั้นให้ดอกเตอร์อุซาระฟัง แบบไม่ได้คิดอะไร จู่ ๆ สีหน้าเขาก็เปลี่ยนไป พอลองถามดูถึง ได้รู้ว่าภรรยาของเขาเสียชีวิตเพราะพายุทอร์นาโดลูกนั้น”

ซากากะเบิกตาโต “น่าสงสารแฮะ...”

“ตอนนั้นเราคุยกันแค่นั้น แต่เมื่อวันก่อนดอกเตอร์ อุซาระติดต่อมาว่าลูกสาวของเขาสนใจงานวิจัยของฉัน ก็เลย จะขอมาฟังรายละเอียดสักครั้ง ฉันตอบไปว่าจะมาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ไม่แน่ใจว่าเธอจะมาจริง ๆ”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นขณะที่สี่สี่อียังคอยด้วยสีหน้างุนงง

“เชิญครับ” สี่สี่อียุดเสียงดัง

ประตูเปิดออกอย่างช้า ๆ เผยให้เห็นเด็กสาวสวมเสื้อ กั้นหนาวมีฮูด เธอน่าจะเป็นเด็กมัธยมปลาย อาจเพราะมี ใบหน้าเล็ก หางตาที่ชี้ขึ้นจึงดูเป็นที่จดจำ หมวกไหมพรม ถูกสวมทับผมยาวที่ปล่อยสลาย

“สวัสดีค่ะ” เธอถอดหมวกก่อนกล่าวทักทาย จากนั้น หันไปมองสี่สี่อียิ้มเอ่ยขึ้นว่า “ขอโทษที่มาแบบกะทันหัน นะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก เอ่อ เธอคือลูกสาวของดอกเตอร์อุซาระ ลินะ”

“ใช่ค่ะ ฉันชื่ออุซาระ มาโดกะ”

เธอค้อมศีรษะแล้วล้วงกระดาดาชแผ่นหนึ่งจากกระเป๋าเสื้อ นายนูตะชะเง้อคอมองเมื่อสี่สี่อียรับกระดาดาชแผ่นนั้นมา ดูเหมือน

ว่าจะป็นนามบัตรที่เขียนด้วยลายมือ มีตัวอักษรเขียนว่า อูฮาระ มาโดกะ

สี่สี่คิดว่ถ้ารับมาฝ่ยเดียวคงดูไม่ดี จึงหยิบนามบัตรของตัวเองจากลิ้นชักโต๊ะมายื่นให้อีกฝ่ย

“คุณรู้จักกับพ่อในงานประชุมวิทยาศาสตร์นานาชาติสินะ” มาโดกะพูดขณะมองนามบัตรของสี่สี่

“ใช่ เมื่อกี้ฉันก็เพิ่งพูดถึงเรื่องนี้อยู่พอดี”

“อาจารย์” ซากายะลุกขึ้นเอ่ย “ท่าทางเธอคงมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย ถ้ายังงั้นขอตัวกลับก่อนดีกว่า”

“ไม่ได้หรอก อีกเดี๋ยวกก็จะถึงวันแข่งแล้ว ฉันอยากให้นายดูวันนี้เลย” พูดจบสี่สี่ก็หันหน้าไปทางมาโดกะ “ขอโทษที่เธอช่วยรอก่อนได้ไหม นั่งรอตงั้นก็แล้วกัน เห็นแก้วน้ำไหม”

“โอเคค่ะ ขอโทษด้วย ดูเหมือนฉันจะมารบกวนเวลางานสินะ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก” คนที่โบกมือปฏิเสธคือซากายะ “สำหรับอาจารย์แล้ว สก็จัมป์ไม่ใช่งานแต่เป็นงานอดิเรกต่างหาก”

“อืม เรื่องนั้นฉันไม่เถียง” สี่สี่เดินกลับมาที่โต๊ะปฏิบัติการ “เมื่อกี้คุยถึงไหนแล้วนะ อ้อ นึกออกแล้ว คลิปวิดีโอช่วงที่หมอนี่ทำผลงานได้ดีเมื่อปีที่แล้ว ช่วยดูหน่อยนะ”

เมื่อสี่สี่กดแป้นคีย์บอร์ดคลิปวิดีโอก็เริ่มเล่น นักกีฬา สก็จัมป์ในท่าย่อตัวปรากฏตัวทางด้านซ้ายก่อนจะกระโดดอย่างแรงจากคันทเดแล้วหายลับไปจากหน้าจอลอย่างรวดเร็ว

“ต่อไปฉันจะให้ดูคลิปวิดีโอการแข่งครั้งก่อน”

หลังจากขยับนิ้วบนทัชแพดอย่างคล่องแคล่ว คลิปวิดีโออีกอันก็เริ่มเล่นทันที ยังคงเป็นภาพคันเตบนแท่นกระโดดสกี แต่ทิวทัศน์ต่างออกไป

นักกีฬาสกีจัมป์โผล่มาจากด้านซ้ายแล้วกระโดดจากคันเตเหมือนคลิปเมื่อครู่ ดูเหมือนจะเป็นซากายะทั้งสองคลิป แต่นายตะดูไม่ออกเลยว่าฟอร์มการกระโดดของเขาแตกต่างกันอย่างไร

“คิดว่ายังไง” สีสึอิถามซากายะ

ซากายะทำหน้าบึ้งนยากแล้วเงิบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น
“ขอดูคลิปแรกกับคลิปเมื่อกี้้อกรอบได้ไหม”

สีสึอิกดแป้นคีย์บอร์ดให้เล่นทั้งสองคลิปใหม่อีกครั้งตามลำดับ

ซากายะกอดอกครางเสียงต่ำในลำคอ หากดูจากใบหน้าด้านข้างอย่างเดียวก็คงดูไม่ออกว่าเขารู้ความแตกต่างในการกระโดดของทั้งสองครั้งหรือเปล่า

“ร่างกายท่อนบนพุ่งเร็วเกินไป”

ผู้เอ่ยทำลายความเงิบเป็นคนที่เห็นใจความคาดหวังมันเห็นใจความคาดหวังเสียจนนายตะไม่แน่ใจว่าต้นเสียงมาจากไหนและพูดว่าอะไร อีกสองคนก็อยู่ในอาการเดียวกันเมื่อพวกเขา มองหน้ากันแล้วเบนสายตาไปทางมาโดกะ เธอก็ก้มหน้าทำทางกระอักกระอ่วน

“เมื่อกี้เธอว่าไงนะ” ซากายะถาม

มาโดกะเงยหน้า ระบายลมหายใจครั้งหนึ่งก่อนพูดว่า
“ร่างกายที่อนบนพุ่งเร็วเกินไป...”

“ฮะ ฮะ” ซากายะหัวเราะผิด “อาจารย์ได้ยินไหม
กระทั่งเด็กสาวธรรมดาอยู่ดูออกเลย แบบนี้ฉันคงใกล้จบเห่เต็มที
มันคงถึงเวลาแล้วละมัง”

พอเห็นสีส่อแสดงท่าทีอีกก็ยังไม่รู้จะตอบอย่างไรดี นายตะ
ก็พูดขึ้นมาว่า “คุณซากายะ ที่เธอพูดนั้น...หมายความว่า
ยังไงครับ”

“เธอพูดถูก” ซากายะพูดเสียงเรียบ “ร่างกายที่อนบน
พุ่งเร็วเกินไป...ความหมายก็ตามนั้นเลย ฉันกำลังจะพูดแบบนั้น
อยู่พอดี แต่โดนเธอพูดตัดหน้าซะก่อน ถ้าขนาดมือสมัครเล่น
มองปราดเดียวก็ยังไม่รู้ได้ ฉันก็คงจบเห่แล้วละ”

“แต่ว่า” นายตะมองหน้าจอน้ำตื้นแล้วส่ายหน้า “ผม
ดูไม่ออกเลยนะครับว่าฟอร์มการกระโดดของคุณตอนที่ทำได้ดี
กับคลิบเมื่อก็ต่างกันยังไง” ว่าแล้วเขาก็หันหลังไปมองมาโดกะ
“นี่ เธอเห็นความแตกต่างจริง ๆ เหมอ เดาเอาหรือเปล่า ช่วย
ตอบมาตามตรงที”

มาโดกะขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วแสดงสีหน้าลังเลก่อน
ขยับปากพูด

“ฉันก็แค่พูดไปตามความรู้สึกเท่านั้น”

“แบบนั้นเขาเรียกว่าเดามั่ว ...ได้ยินแล้วใช่ไหมครับ
คุณซากายะ เธอไม่ได้เข้าใจหลักการอะไรหรอก”

“ขอโทษค่ะ ฉันจะนั่งเงียบ ๆ แล้ว” มาโดกะก้มหน้า
อย่างขุ่นเคืองใจ

“เธอไม่จำเป็นต้องขอโทษหรอก” ซากายะบอกเด็กสาว
แล้วเบนสายตาไปทางนายตุตะ “อย่าดูถูกสัญชาติญาณของ
มือสมัครเล่นเชียวนะ บางครั้งการที่ไม่รู้ข้อมูลมากเกินไปก็ทำให้
พูดได้อย่างตรงประเด็น ถ้ามองจากมุมนี้นายเคยดูสกีจิมป์
มาเยอะ แล้วก็เข้าใจหลักการเป็นอย่างดี เพราะแบบนี้นายเลย
เผลอมองข้ามประเด็นสำคัญไปล่ะ”

“จริงไหม” ซากายะหันไปขอความเห็นจากสีสึอิ

“ถ้ารู้เช่นนั้นนายก็ไม่เห็นต้องท้อใจเรื่องที่โดนเธอชี้
ข้อบกพร่องเลยนี่นา การที่เห็นข้อบกพร่องได้อย่างชัดเจนก็
แสดงว่ายังมีหนทางแก้ไขอยู่ เพราะนายแค่ปรับปรุงข้อบกพร่อง
นั้นก็หมดเรื่อง”

สีสึอิเปิดคลิปผลวิเคราะห์การเคลื่อนไหวร่างกายตอน
กระโดดทั้งสองคลิปโดยแบ่งหน้าจออกเป็นครึ่งบนและล่าง
จากนั้นก็เปลี่ยนภาพซากายะในคลิปเป็นภาพคนแบบก้างปลาที่
ลำตัวและแขนขาเป็นเส้นตรง

จากนั้นสีสึอิใช้ภาพคนแบบก้างปลาในการอธิบายเกี่ยว
กับร่างกายแต่ละส่วน พยายามบอกข้อมูลของนักกีฬาคนอื่นและ
ชี้แนะข้อบกพร่องของฟอร์มการกระโดดในปัจจุบันอย่างละเอียด
นายตุตะฟังพลงางจดโน้ตไปด้วย ไม่นานเขาก็เข้าใจ เด็กสาวพูด
ถูกต้องแล้วว่า “ร่างกายที่อ่อนบนพุ่งเร็วเกินไป”